

9. tanulmány

Pál pásztori írásai

Augusztus 19., szombat délután

Pál és Barnabás megtanult hinni abban, hogy Isten megmentheti őket a veszélyektől. Szívükben szeretet égett a veszendő lelkek iránt. Elveszett juhok megkeresésére indult hűséges pásztorokként egyáltalán nem gondoltak saját kényelmükre. Megfeledeztek önmagukról, és nem estek el, ha fáradtak, éhesek voltak, vagy fázniuk kellett. Egyetlen cél begett a szemük előtt – megmenteni azokat, akik eltávolodtak a nyájtól. – *Conflict and Courage*, 348. o.

A Megváltó eltökélte szívében, hogy követői töltsék be Isten szándékát, annak teljes magasságában és mélységében. Bár szétszórtan élnek a világon, legyenek egyek Őbenne. Isten mégsem teheti őket eggyé Krisztusban, ha nem képes feladni útjaikat Krisztus útjaiért.

Majd ha Isten népe teljesen elhiszi Krisztus imáját, ha beleviszi mindennapi életébe imája utasításait, akkor majd egységes tetteket látunk soraiban. Krisztus szeretetének aranyköteléke testvért testvérhez fog kötni. Ezt az egységet csak Isten Lelke érheti el. Aki megszentelte magát, meg tudja szentelni tanítványait is. Vele egyesülve egymással is egyesülni fognak a legszentebb hitben. Amikor úgy törekszünk erre az egységre, ahogy Isten megkívánja, akkor az meg is valósul. – *Bizonyágtételek*, 8. köt., 243. o.

A nép csodálattól elragadtatva hallgatta az apostolt, aki az igaz Isten tulajdonságait meggyőző és logikus szavakkal tárta eléjük. Beszélt a Teremtő hatalmáról és mindent irányító előrelátásáról. Belsőleges és elragadó ékesszólással jelentette ki Pál: „Az Isten, aki teremtette a világot és mindent, ami abban van, mivelhogy ő a mennynek és földnek ura,

kézzel csinált templomokban nem lakik; sem embereknek kezeitől nem tiszteltetik, mintha valami nélkül szűkölködnék, holott ő ad mindenkinek életet, lehetet és mindent.” Az egek nem elég tágasak, hogy befogadhassák Istent, mennyivel kevésbé a templomok, melyeket emberi kezek építettek.

Az osztályszellem e korszakában, amikor az emberi jogokat gyakran nem ismerték el, hirdette Pál az emberiség testvériségének magasztos igazságát, hogy Isten „az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén.” Isten előtt mindannyian egyenlőek vagyunk, és minden emberi lény teljes engedelmességgel tartozik Teremtőjének. Azután az apostol rámutatott, hogy Isten kegyelme aranyfonálként húzódik végig az emberiség történelmében. – *Apostolok története*, 238. o.

Akik Istent szeretik és Néki szolgálnak, erejük napról napra megújul. A Mindenható értelmet ad nekik, hogy szándéka kivitelében ne tévedjenek. (...) Isten szolgálatában nincs helye kétségbeesésnek. (...) Isten képes és készséges arra, hogy szolgálainak mindazt az erőt nyújtsa, amelyre szükségük van, és annyi bölcsességgel ruházza fel őket, amennyit igényelnek. Sőt azokat, akik bizalmukat Belé helyezik, várakozásukon felül megsegíti. – *Apostolok története*, 244. o.

Augusztus 20., vasárnap – Pál szíve

Az ember akarata megfeszítésével sem formálhatja át magát. Nincs hozzá ereje. (...) A bűnösnek is el kell fogadnia Isten kegyelmét, hogy a dicsőség országába beleilleszkedhessék. A világ semmilyen kultúrája vagy iskolája nem képes a bűnbe süllyedt embert a menny polgárává formálni. A megújító erő Istentől származik. A változást csak a Szentlélek hozhatja létre. – *Krisztus példázatai*, 96. o.

Csalódni fognak azonban azok, akik eltökélt igyekezet nélkül valami féle varázslatos jellemváltozásra várnak. Amíg Jézusra tekintünk, nincs okunk a félelemre és a kételkedésre, hisz Ő képes megváltani mindazokat, akik Hozzá jönnek. Szüntelen félhetünk viszont attól, hogy régi

természetünk újra visszanyeri hatalmát, és az ellenség valami olyan csapdát állít, ami által ismét foglyul ejthet bennünket. Félelemmel és rettegéssel kell véghezvinnünk megváltásunkat, mert Isten az, aki munkálja bennünk az akarást és a véghezvitelt jókedvéből. Korlátolt lehetőségeinkhez mérten olyan szenteknek kell lennünk saját körünkben, amilyen Isten az Ő körében. Képességeinknek megfelelően be kell mutatnunk az igazságot, a szeretetet és Isten jellemének kiválóságát. Ahogy a viasz felveszi a pecsét lenyomatának formáját, úgy kell az embernek is felvennie Isten Lelkének képét és megtartania Krisztushoz való hasonlóságát.

Lelki szépségünknek naponta növekednie kell. Az isteni minta utánzására való igyekezetünkben gyakran el fogunk bukni. Gyengeségeink és hibáink miatt sokszor le kell még ereszkednünk, hogy Jézus lábainál sírjunk. De nem szabad elbátortalanodnunk! Imádkozzunk még lelkesebben, higgyünk még teljesebben, és próbáljunk meg újra, immár nagyobb állhatatossággal, felnövekedni az Úr hasonlatosságára. Ne saját erőnkben, hanem Megváltónk erejében bízunk! Dicsérjük Istent, aki a mi Istenünk és ábrázatunknak szépsége. – *Szemelvények*, 1. köt., 192–193. o.

Isten megígérte: „Kerestek engem és megtaláltok, mert teljes szívetekből kerestek engem” (Jer 29:13).

Egész szívünket át kell adni Istennek, különben nem munkálja bennünk azt a változást, mely Isten képmását kialakítja. Bűnös természetünk elidegenített bennünket Istentől. A Szentlélek találóan ábrázolja állapotunkat: „Akik holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt” (Eféz 2:1). „Minden fej beteg, és minden szív erőtlen. Tetőtől talpig nincs e testben épség” (Ésa 1:5-6). Sátán törében tart bennünket, foglyokká tétettünk az ő akaratára (2Tim 2:26). Isten meg akar bennünket gyógyítani, szabadítani bűneinkből. Miután ez teljes átalakulást igényel, egész lényünk megújulását, ezért teljesen át kell adnunk magunkat Istennek. – *Jézus-hoz vezető út*, 43. o.

Augusztus 21., hétfő – A változás szükségessége

Jézus arra törekedett, hogy az egész emberiség megismerje mennyei küldetését és munkásságát. Eljött bemutatni a világnak az Atya jellemét,

és miközben tanulmányozzuk az Ő életét, szavait és tetteit, segítséget és kiképzést kapunk az Isten iránti engedelmességre. Ha az Ő példáját követjük, élő levelekké válunk, amiket minden ember ismer és olvas. Emberi ügynökök vagyunk, akiknek jellemük által be kell mutatniuk Jézus Krisztust a világnak.

Krisztus nem csak pontos szabályokat hagyott ránk, amelyek által megmutatta, hogyan válhatunk engedelmes gyermekeivé, hanem bemutatatta életét és jellemét is, valamint azt, hogy miként tehetjük azt a jót, amit elfogad Isten, azaz hogy miként járhatunk úgy, hogy kedvesek legyünk Őelőtte...

A nagy Tanítómester eljött a világunkba, hogy az emberiség Feje legyen, s hogy ezáltal az emberiséget az Isten elvárásai iránti szent engedelmességbe felemelje és megszentelje, továbbá hogy bemutassa azt, hogy hogyan lehetséges Isten minden törvényének engedelmeskedni. Bebizonyította, hogy lehet engedelmes életet élni. Ezáltal kínál fel a világnak kiválasztott és Őt képviselő embereket, mint ahogyan az Atya is példaként adta Fiát, Jézus Krisztust. – *Hozzá hasonlóan*, 330. o.

Hallgasd őt [Pált] Festus udvarában, amikor Agrippa király, az evangélium igazságáról meggyőződve felkiált: „Majdnem ráveszel engem, hogy kereszténnyé legyek!” Pál saját láncaira mutatva, gyengéd udvariassággal válaszolt: „Kívánnám Istentől, hogy ne csak majdnem, hanem nagyon is, ne csak te, hanem mindazok is, kik ma engem hallgatnak, lennétek olyanok, aminő én is vagyok, e bilincsektől megválva.”

Úgy telt az élete, ahogy leírta saját szavaival is: „Gyakorta való utazásban, veszedelemben folyó vizeken, veszedelemben rablók közt, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben pusztában, veszedelemben tengeren, veszedelemben hamis atyafiak közt; fáradtságban és nyomorúságban, gyakorta való virrasztásban, éhségben és szomjúságban, gyakorta való börtöletésben, hidegben és mezítelenségben” (2Kor 11:26-27). – *A megváltás története*, 195. o.

Ma emberek állnak Isten elé szennyes ruháikkal. Feddhetetlenségük olyan, mint a „megfertéztetett ruha” (Ésa 64:5). Sátán felhasználja

ellenük kitűnő vádló tehetségét, és gyengeségük bizonyításaként rámutat tökéletlenségükre. Megvetéssel mutat azoknak a vétkeire, akik azt állítják, hogy Isten szolgálói. Ezeket az embereket ő ámította el, és most engedélyt kér elpusztításukra.

Isten azonban nem felejt el azokat, akik hisznek Krisztusban, Aki eljött a világra, hogy elvegye bűneiket, és feddhetetlenségét adja nekik. Kijelenti, hogy ha hisznek az Ő nevében, megbocsátást és Krisztushoz hasonló tökéletes jellemet nyerhetnek. Megvallották bűneiket, és bűnbocsánatért könyörögtek, és Krisztus kijelenti, hogy mivel Őrá tekintenek és hisznek Őbenne, erőt ad, hogy Istenéi legyenek. – *Istennel ma*, 221. o.

Augusztus 22., kedd – „Én is olyanná lettem, mint ti”

Az, amit Pál apostol az athéni filozófusokkal való találkozásakor tapasztalt, tanulságul szolgál számunkra. Amikor Pál az Areopaguson összegyűltek elé tárta az evangéliumot, logikára logikával, tudományra tudománnyal, filozófiára filozófiával válaszolt. Hallgatóinak legbölcsebbjei meglepődtek és megnémultak. Szavait nem lehetett kétségbe vonni. De igyekezete nem sok gyümölcsöt hozott. Kevesen fogadták el az evangéliumot. Pál ezentúl más munkamódszert alkalmazott. Kerülte az elméletek szövevényes érveit és megvitatását; egyszerű módon hívta fel az emberek figyelmét Krisztusra, mint a bűnösök Megváltójára. Így írt a korinthusiaknak a közöttük végzett munkáról:

„Én is, mikor hozzátok mentem, atyámfiak, nem mentem, hogy nagy ékesszólással, avagy bölcsességgel hirdessem néktek az Isten bizonyágtételét. Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak tiköztetek, mint a Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettről... És az én beszédem és az én prédikálásom nem emberi bölcsességnek hitető beszédiben állott, hanem léleknek és erőnek megmutatásában: hogy a ti hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Istennek erején nyugodjék” (1Kor 2:1-5).
– *A nagy Orvos lábnyomán*, 214. o.

Maga Jézus sohasem vásárolt békét megalkuvással. Szíve túlcordult a szeretettől az egész emberi faj iránt, de sohasem volt elnéző bűneik-

kel szemben. Túlságosan a barátjuk volt ahhoz, hogy csendben maradjon, míg ők lelket romboló utat követnek – azokat a lelkeket pusztítják, akiket saját vérén vett meg. Azért munkálkodott, hogy az ember hűséges legyen magához, és magasabb, örök érdekeihez. Krisztus szolgálja ugyanerre a munkára hívtak el, s óvakodniuk kell, nehogy miközben meg akarják akadályozni a vizsályt, lemondjanak az igazságról. Törekedniük kell „azokra, amik a békességre valók” (Róm 14:19), igazi béke azonban sohasem biztosítható az elvek feladásával. Senki emberfia nem lehet hű az elvekhez anélkül, hogy ellenkezést ne váltana ki. A lelki kereszténységet ellenezni fogják az engedetlenség gyermekei. Jézus megparancsolta tanítványainak: „Ne féljete azoktól, akik a testet ölik meg, a lelket pedig meg nem ölhetik” (Mt 10:28). Akik hűségesek Istenhez, azoknak nem kell félniük emberek erejétől vagy Sátán ellenségeskedésétől. Krisztusban biztosított az örök életük. Egyetlen félelmük az legyen, nehogy lemondjanak az igazságról, és így elárulják a bizalmat, mellyel Isten megtisztelte őket. – *Jézus élete*, 294–295. o.

Ne kössetek kompromisszumot a gonosszal! Nézzetek szembe bátran a titeket érő veszélyes hatásokkal! Ne féljete az ellenség hatalmának visszautasításával járó következményektől! (...)

Ha nem vagyunk egyéneként éberek arra, hogy felismerjük a Szentlélek tevékenységét, akkor minden bizonnyal megbotlunk és a hitetlenség sátáni csapdájába esünk. Megkérem a testvéreket, hogy hűséges pásztorokként és őrállókként vigyázzanak a tapasztalatlanokra, akik csábító hatásoknak vannak kitéve. Tartsátok szüntelen távol a köveket és egyéb akadályokat, melyek az Isten napjainkra adott üzeneteinek elpusztításával fenyegetnek! Annak tudatában vigyázzatok a lelkekre, hogy majd mindennel el kell számolnotok. – *Szemelvények*, 1. köt., 101. o.

Augusztus 23., szerda – Akkor és most

„Nem késik el az ígérettel az Úr” (1Pt 3:9). Isten nem felejt, és nem hanyagolja el gyermekeit, csak hagyja, hogy a gonoszok kimutassák valódi jellemüket, nehogy azoknak, akik követni kívánják Isten akaratát, téves fogalmaik legyenek róluk. Az igazak még azért is kerülnek

a szenvedések kohójába, hogy ők maguk is megtisztuljanak; hogy példájukból mások is meglássák, milyen kézzelfogható a hit és a kegyesség; hogy következetességük kárhoztassa a gonoszt és a hitetlent. (...)

De van egy még fontosabb kérdés is, amellyel korunk gyülekezeteinek foglalkozniuk kell. Pál apostol kijelenti, hogy „mindazok is, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak” (2Tim 3:12). Akkor miért van az, hogy napjainkban olyan ritkán üldözik a keresztényeket? Ennek csak az az oka, hogy az egyház alkalmazkodik a világ normájához, és ezért nem vált ki ellenkezést. Korunk vallásában nincs meg az a tisztaság és szentség, amely Krisztus- és az apostolok-korabeli keresztények hitét jellemezte. A kereszténység azért olyan népszerű a világ előtt, mert kiegyezik a bűnnel; mert Isten szavának nagyszerű igazságait közömbösen veszi; mert olyan kevés az életadó kegyesség az egyházban. Éledjen csak fel az őskeresztény egyház hite és ereje, az majd életre kelti a gyűlölet szellemét, és felszítja az üldözés tüzét! – *A nagy küzdelem*, 34. o.

Tanulmányozd József és Dániel történetét! Az Úr nem hiúsította meg a nekik ártani akarók cselszövéseit, de azokat a próbák és küzdelmek között is bízó és kitartó szolgálai javára fordította.

Ameddig ezen a földön élünk, áldatlan hatásoknak vagyunk kitéve. Bosszúságok teszik próbára idegeinket. De ha jó lelkülettel viseljük el őket, jellemünkben keresztény vonások fejlődnek ki. Ha Krisztus bennünk lakik, türelmesek, kedvesek és elnézőek leszünk; vidámak a bosszantások és ingerlések között is. Miközben napról napra és évről évre énünket legyőzzük, nemes lelkű hőökké formálódunk. Ezt kaptuk feladatként; de Jézus segítsége, kitartó igyekezet, rendíthetetlen elhatározás, folytonos éberség és szüntelen imádkozás nélkül ezt nem lehet megvalósítani. Mindenkinek meg kell vívnia a maga egyéni harcát. Közreműködésünk nélkül Isten sem tudja jellemünket nemessé és életünket hasznossá tenni.

Akik kitérnek a harc elől, nem érzik a győzelem ízét és örömét sem.

Nem szükséges megpróbáltatásainkról, nehézségeinkről, bajainkról és fájdalmainkról nyilvántartást vezetnünk. Azok be vannak írva a könyvekbe, és a menny gondot visel róluk. Miközben a kellemetlen

dolgokat számolgatjuk, sok kellemes dologról elfeledkezünk; például arról, hogy Isten minden pillanatban körülvesz minket irgalmával és jóságával, és arról az angyalok által is megcsodált szeretetről, hogy Isten halálra adta Fiát értünk. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 487. o.

Augusztus 24., csütörtök – Az igazságot szólni

Krisztus elegendő erőt ígért e mérték eléréséhez. Ő mondta: „És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőítessek az Atya a Fiúban. Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt. Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok. És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama Lelkét: akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt és nem ismeri őt” (Jn 14:13-17).

Gondolkozz el e kijelentésen. Miért nem fogadhatja be a világ az igazságot? „Mert nem látja őt és nem ismeri” (17. v). A világ az igazság ellen szövetségelt, mivel nem akarja hallani az igazságot. És én, aki értem az igazságot, zárjam be a szememet és a szívemet az üdvözítő hatalom előtt csak azért, mert a világ a sötétséget választotta a világosság helyett? Egyezzek bele, hogy majd a konkollyal együtt takarítatom be csupán azért, mert a szomszédaim nem akarják, hogy a búza között takarítassanak be? Utasítsam vissza a világosságot, az engedelmességhez vezető igazság bizonyítékát, mert a rokonaim és a barátaim az Istentől eltávolító engedetlenség útjára léptek? Zárjam be az elmémet az igazság megismerése előtt, mert az embertársaim és a barátaim nem akarják úgy megérteni az igazságot, ahogy az be van mutatva Jézusban? Tagadjam meg a növekedést a kegyelemben és Uram, Üdvözítő Jézus Krisztusom ismeretében csak azért, mert a szomszédaim beletörődtek, hogy törpék maradnak? – *That I May Know Him*, 116. o.

Isten népének ezen utolsó időkben nem a sötétséget kell választania. Keresniük kell a világosságot, várniuk kell azt... A világosság egyre nagyobb fényben fog megmutatkozni, és egyre tisztábban nyilatkozik meg az igazság Jézusban, hogy az ember szíve és jelleme még az erkölcsi sötétség közepette is fejlődhessen, és hogy ez a sötétség, amelyet Sátán

igyekszik Isten népe közé hozni, eloszoljon... Ahogy haladunk az idők vége felé, egyre mélyebb és határozottabb józanságra, Isten Igéjének szilárdabb megismerésére, élő tapasztalatra, a szív és az élet szentségére lesz szükségünk, hogy szolgálhassunk Néki. – *That I May Know Him*, 347. o.

A megszenyeltetlen elmék akadályokat emelnek Isten műve elé, mint ahogy ezt a múltban is tették, de te ne állj meg, és ne keveredj kétes vitákba, hogy ne okozz magadnak kellemetlen helyzeteket. Ha valamilyen módon akadályoznak, állj készen tisztességet szerezni Istennek nyílt munkáddal. (...)

Jönnek majd próbák, mivel sokan saját céljaikat követik a kereszt felé vezető úton. Bizonyosodj meg afelől, hogy szelídséggel és alázattal járulsz Isten elé. Igen, meglehet, hogy tévesen ítélnék meg, ám azok, akik rosszat beszélnek rólad, megszégyenülnek majd, ha te folyton Krisztus jellemének jó illatát terjeszted. – *Istennel ma*, 216. o.

Augusztus 25., péntek – További tanulmányozásra

Nagyon sokat nyom a latban az anyag, amelyet a jellemformáláshoz használunk. Az Úr régen várt napja nemsokára minden ember munkáját próbának veti alá. „Kinek-kinek munkája nyilván lészen: mert ama nap megmutatja, mivelhogy tűzben jelenik meg; és hogy kinek-kinek munkája minémű legyen, azt a tűz próbálja meg.” Mint ahogyan a tűzben válik nyilvánvalóvá a különbség az arany, az ezüst, a drágakövek, a fa, a polyva és a nád között, ugyanúgy az ítélet napja majd próbának veti alá a jellemet, és megmutatja a különbséget a Krisztus hasonlóságára formálódott jellem és az önző szív által formált jellem között. Az önzés és a hamis vallás összes nyoma meg fog mutatkozni a maga teljes valójában. Az értéktelen anyag megemésztetik; ám az igazi, egyszerű és alázatos hit aránya sosem veszíti el értékét. Tűz nem emésztheti meg, mivel múlhatatlan. Hatalmas veszteségnek lesz tekintve akár egy órányi törvénytelenység is, miközben az Úr félelme a bölcsesség kezdetének számít. Az önző engedékenység elvész majd, mint a nádszál, miközben a minden áron megőrzött kitartás elvének aránya örökre megmarad. – *Adventista Bibliakommentár*, 6. köt., 1087. o.